

Uit de pastorie – 19 juli 2019

Wat achter ons ligt

Zondagmorgen mocht ik de Dabardienst leiden, de eerste van een nieuw Dabarseizoen. Ik zag mensen uit alle windstreken: niet alleen uit Oost en West, maar ook uit Noord en Zuid – het midden had nog geen schoolvakantie. Voor mijzelf heb ik in de prediking nog wat doorgeborduurd op de geschiedenis van de kamerheer in Handelingen 8. De verzen waarmee Lukas deze geschiedenis opent en afsluit (vers 26 en 39) spreken allebei over de 'weg'. In vers 26 heet deze weg 'eenzaam', in vers 39 gaat de kamerheer de weg 'met blijdschap'. Wat er onderweg niet met een mens kan gebeuren! Van A naar Beter. Niet alleen de weg was eenzaam, ook de kamerheer was eenzaam. Een zoeker die God niet gevonden had in Jeruzalem, en Hem ook niet kon vinden in de Jesajarol die hij onderweg las. Die eenzaamheid is intussen wel heel veelzeggend. Door de band met onze Schepper te verbreken, hebben wij onszelf dood-eenzaam gemaakt. Hoeveel mensen voelen diep in hun binnenste iets van die eenzaamheid, die onrust? En hoevelen dekken die eenzaamheid toe, overschreeuwen die of proberen die eenzaamheid op te heffen met een opgaan in wat de wereld biedt? Het deed me denken aan Augustinus' bekende uitspraak: Onrustig is ons hart, totdat het rust vindt in U, o God. Hij is het Die ons in onze verdiende eenzaamheid te hulp kwam. Als de Immanuël, de God-mét-ons. Jezus daalde een andere weg af, van Boven naar beneden, de weg naar kruis, dood en hel, liet Zich in alle eenzaamheid verlaten door Zijn Vader. In Zijn verzoenend bloed en in Zijn machtige opstanding uit de doden is het heil verankerd. Wie dat heil vindt en door dat heil gevonden wordt, doet een ontdekking die zijn hele leven radicaal verandert. Eén van de vruchten van de bekering is de blijdschap die de plaats inneemt van de geestelijke eenzaamheid.

Het slechtste wat je kunt doen, als de Heilige Geest in je hart begint te ritselen met een knagend gevoel van eenzaamheid, is dat je het negeert en dat je je geweten toeschroeit. Dan houd je jezelf gevangen in een leven zonder God, als slaaf van je eigen hart. Het beste wat je kunt doen als zulke diepe vragen in je hart gaan leven, is dat je op je knieën gaat en je liefelijk door Hem en tot Hem laat leiden!

Rond Dabar hebben we trouwens wel de nodige zorgen: er blijken niet genoeg teamleden te zijn om voor elke week een Dabarteam te vormen. Daarom was er deze eerste week geen team. Ik hoorde dat dit ook landelijk een zorg is. Kerkelijk vrijwilligerswerk staat onder druk, ook het vrijwillige vakantiewerk (gehandicapten, HGJB-kampen, Dabar etc.). Allerlei factoren spelen mee: veel studenten hebben met de huidige studiefinanciering hun vakantieweken hard nodig om wat bij te verdienen. En door de toenemende sociale en maatschappelijke druk op jongeren slepen heel wat jongeren zich uitgeput naar de zomervakantie toe, zonder energie om zich nog een week te geven aan dit soort werk. De dertigers en veertigers lijden daar trouwens ook onder. Daar komt bij dat je soms voor drie of vier dingen tegelijk wordt gevraagd... Maar als elk betrokken gemeentelid (jonger en ouder) nu verantwoordelijkheid neemt voor één taak of activiteit: dan worden de lasten beter verdeeld. Dan zijn er minder mensen die altijd 'ja' zeggen én minder mensen die altijd 'nee' zeggen. 's Avonds hadden we na lange tijd weer een leerdienst. We krijgen de catechismus voor de zomervakantie net niet meer uit, maar dat geeft niet. Opnieuw viel me de zichtbare aanwezigheid van veel jongeren en jonge gezinnen op. Dat kán komen omdat heel wat ouderen al op vakantie zijn, maar ik zou onze jongeren geen recht doen als ik het bij die verklaring zou laten. Fijn dat jullie er (steeds) zijn en elkaar ook meer beginnen op te zoeken!

Wat voor ons ligt

Na allerlei bijzondere diensten zie ik ernaar uit om zondagmorgen een 'gewone' dienst te mogen leiden. Voordat onze vakantie begint, wil ik twee keer met u en jullie uit Handelingen 21 lezen. Paulus reist aan het eind van zijn derde zendingsreis naar Jeruzalem. In feite reist hij zijn

gevangenneming tegemoet, en dat weet hij. Intrigerend is dat er mensen zijn die 'door de Geest' zeggen dat Paulus daarom níet naar Jeruzalem moet gaan (vers 4) terwijl Agabus door de Heilige Geest profeteert dat Paulus wél in Jeruzalem gevangen genomen zal worden (vers 11). Deze profetie brengt niet Paulus, maar wel de gemeente in verwarring.

In de avonddienst in de Grote Kerk zal de vijfde bede uit het Onze Vader centraal staan: Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren. Dit is precies de middelste bede, het hart van het Onze Vader – veelzeggend! Allerlei vragen rijzen bij deze bede: is Gods vergeving afhankelijk van de mate waarin wij onze naasten vergeven? Is dit gebed nog wel nodig, als je de Heere Jezus kent als de Zaligmaker van ál je zonden, ook van de zonden die je nog doen zult? Moeten wij onze naaste altijd vergeven, of zijn er ook situaties waarin je niet tot vergeven verplicht bent? En hoe centraal staat de verzoening van onze zonden in ons leven met de Heere? Wat is een bijbels schuldbesef, en hoe verhoudt dat zich tot het spreken over schuld in onze cultuur? Eén ding is intussen wel heel vertroostend en rijk: dat de Heere ons Zelf het gebed om schuldvergeving leert. Verkondigt dat niet dat Hij niets liever wil dan al onze beleden zonden genadig vergeven? Zou Hij ons leren vragen om vergeving en ons die niet willen geven? Dat zij verre.

We wensen elkaar gezegende diensten toe.

Ten slotte

Mede namens mijn vrouw schrijf ik een hartelijke groet op aan u en jullie allen. 'Verblijd u altijd. Bid zonder ophouden. Dank God in alles. Want dit is de wil van God in Christus Jezus over u' (1 Thess.5:16-18).
Uw A.J.M.